

Timian og pappa leser for skogsdyrene

Det var en vakker vårdag da Timian og pappa bestemte seg for å gå til biblioteket. Sola skinte, og fuglene sang i trærne da de gikk nedover den lille stien.

«Hva slags bok skal vi låne i dag, Timian?» spurte pappa.

Timian hoppet over en liten vannpytt og tenkte seg om. Han hadde på seg den sennepsgule t-skjorten sin, og de blå shortsene. Et smil bredte seg over ansiktet hans.

«Jeg vil ha en eventyrbok! Med prinsesser og drager!» sa han og løftet hendene høyt i været. «Eller kanskje med dyr som kan snakke!»

«Det høres spennende ut,» nikket pappa. «Da finner vi noen fine eventyrbøker på biblioteket.»

Men på veien dit, akkurat da de skulle til å krysse parken, hørte de en lyd.

«Kra-kra!»

Timian stoppet og så opp. Der, på en benk, satt en svart kråke med skinnende fjær. Kråken vippte hodet litt til siden og så rett på dem.

«Kra-kra!» sa kråken igjen.

«Hei, kråke!» vinket Timian.

Og det rareste skjedde. Kråken fløy ned og landet på bakken rett foran dem. Den kikket nysgjerrig på dem med små, svarte perleøyne.

«Hvor skal dere hen?» spurte kråken med en rusten stemme.

Timian og pappa så forbauset på hverandre. En

kråke som kunne snakke!

«Vi skal til biblioteket for å låne bøker,» svarte Timian. «Har du noen gang vært på et bibliotek?»

Kråken ristet trist på hodet. «Nei, jeg har aldri lest eller hørt et eventyr. Alle sier at eventyr er så fine, men ingen har noen gang lest for meg.»

Da fikk Timian en idé. «Vi kan lese for deg! Vi skal låne bøker nå, og så kan vi komme til skogen senere og lese for deg.»

Kråkens øyne lyste opp. «Ville dere gjøre det for meg? Det ville vært det fineste noen har gjort!»

«Ja, selvfølgelig,» sa pappa med et smil. «Hvor i skogen pleier du å være?»

«Ved den store eika med det hule treet,» svarte kråken. «Jeg venter på dere der!»

Og så fløy kråken avsted.

På biblioteket hjalp bibliotekaren dem med å finne fine eventyrbøker. Timian fant en bok som het «Kråka hjelper prinsessen med å finne prinsessekronen».

«Denne må vi låne!» sa Timian ivrig og holdt boka opp. «Den handler om en kråke, akkurat som vår nye venn!»

Etter at de hadde lånt flere eventyrbøker, gikk de til skogen. Der, ved den store eika, ventet kråken tålmodig.

«Dere kom!» krakset kråken glad.

Timian og pappa satte seg på en trestubbe. Timian åpnet boka om kråka og prinsessen og begynte å vise bildene.

«Dette er prinsessen,» forklarte han. «Og dette er kråka som hjelper henne.»

Pappa leste historien med stemmer for alle karakterene, og kråken hørte på med store

øyne. Da de kom til slutten av eventyret, der kråken fant prinsessekronen i et fuglerede, klappet den med vingene av begeistring.

«Det var det fineste jeg noen gang har hørt!» sa kråken. «Tusen takk! Kan dere komme igjen i morgen?»

«Det kan vi,» nikket Timian. «Vi kommer tilbake med en ny historie.»

Neste dag da Timian og pappa kom til den store eika, var ikke kråken alene. Ved siden av den satt en liten, brun kanin med lange ører som beveget seg nysgjerrig.

«Jeg har fortalt kaninen om eventyret dere leste i går,» forklarte kråken. «Han har heller aldri hørt et eventyr før.»

«Hei, kanin,» sa Timian og vinket. «Vi har med en ny historie i dag.»

Denne gangen leste de et eventyr om en modig skogmus som hjalp alle dyrene i skogen. Både kråken og kaninen fulgte spent med, og da historien var slutt, spurte kaninen: «Kommer dere i morgen

også?»

«Ja, det gjør vi,» lovet Timian.

Hver dag gikk Timian og pappa til skogen for å lese eventyr. Og hver dag var det flere dyr som kom for å høre på. Etter kaninen kom en ekorn med busket hale. Så kom en liten rødstrupe, og dagen etter en nysgjerrig rev. Til slutt var det en hel liten flokk med dyr som samlet seg rundt dem hver ettermiddag.

Pappa laget en fin lese krok mellom trerøttene. De la ut et teppe, og Timian tok med puter som dyrene kunne sitte på.

«I dag skal vi lese om bjørnen som ikke kunne sove,» sa Timian en dag, og viste fram boka til alle dyrene.

«Det passer bra,» hvisket kråken. «For i dag har bjørnen også kommet for å høre på.»

Og ganske riktig, bak noen busker satt en stor, brun bjørn og ventet tålmodig. Timian vinket den nærmere, og bjørnen kom forsiktig og satte seg bakerst i flokken.

Dag etter dag leste de nye eventyr. De leste om prinser og prinsesser, om drager og troll, om modige dyr og små, kloke barn. Dyrene lyttet spent, lo av de morsomme delene og så bekymret ut i de spennende delene.

En dag da de hadde lest ferdig, spurte ekornmoren: «Kan vi også fortelle historier?»

«Ja, selvfølgelig!» sa Timian begeistret.

Og så begynte dyrene å dele sine egne fortellinger. Kråken fortalte om da den en gang fløy helt til sjøen og så de store skipene. Reven fortalte om den gangen den fulgte etter en sommerfugl gjennom hele skogen. Og bjørnen fortalte om hvordan det var å sove hele vinteren og drømme de vakreste drømmer.

Timian og pappa lærte mange nye ting om skogen og dyrene som bodde der. De lærte om hvordan ekornene samlet nøtter for vinteren, hvordan fuglene

bygget reir, og hvordan reven passet på revungene sine.

Som takk for alle eventyrene, viste dyrene Timian og pappa hemmelige steder i skogen: en liten bekk med klart vann, et tre fullt av deilige bær, og en åpen glenne der solstrålene laget gullmønstre på bakken.

En kveld da sola begynte å gå ned, og det var på tide å avslutte dagens eventyrsamling, reiste bjørnen seg og sa med sin dype stemme: «Timian og pappa, dere har gitt oss noe veldig verdifullt.

Dere har gitt oss eventyr og historier, og dere har lært oss å bruke fantasien vår. Som takk vil vi gjerne gi dere noe tilbake.»

Bjørnen gav et tegn, og alle dyrene begynte å plukke blomster, fine steiner, spesielle blader og små kvister. De la alt i en liten haug foran Timian.

«Dette er til dere,» sa bjørnen. «For å lage deres eget eventyr.»

Timian så på alle skattene med store øyne.

«Tusen takk,» hvisket han rørt. «Vi skal lage det fineste eventyret av disse.»

Da kvelden kom, og det var på tide å gå hjem, vinket Timian til alle sine nye venner. «Vi kommer igjen i morgen!»

Hjemme igjen, etter at de hadde spist kveldsmat, lå Timian i sengen sin. Pappa satt på sengekanten.

«Det var en fin dag, ikke sant?» sa pappa.

Timian nikket søvnig. «Jeg er så glad for at vi møtte kråken. Nå har vi så mange nye venner.»

«Ja,» smilte pappa. «Og tenk, alt begynte med at vi ville låne en bok på biblioteket. Nå har vi en hel skog full av venner som liker eventyr like mye som oss.»

«I morgen skal jeg lage et eventyr av alle skattene dyrene gav oss,» gjesper Timian. «Det skal handle om en gutt og hans pappa som finner en magisk skog.»

Pappa strøk Timian over håret. «Det høres ut

som et fantastisk eventyr.»

«God natt, pappa,» hvisket Timian, mens øynene falt igjen.

«God natt, min lille eventyrer,» svarte pappa.

Og mens stjernene begynte å tennes ute, tenkte både Timian og pappa på alle de fantastiske opplevelsene de hadde hatt i skogen. På kråken som aldri hadde hørt et eventyr før. På kaninen med de lange ørene. På den store, snille bjørnen. På alle blomstene og skattene de hadde fått.

Og så hadde Timian og pappa nok et eventyr i hjertene sine.
